

פתיחה לפרק "כל בינוייר"

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש או אשה פי יפלא לנדר נדר נזיר להזיר לה". (במדבר ו, ב)

השאלה האחרת היא לגבי משך הזמן של הנזירות. מובן כי כאשר האדם בזמן שמקבל עליו נזירות מתבטא בכהירות וקובע זמן מסויים (או נזירות אחדות) בלשון מפורשת – קיבל עליו נדר כפי שאמר. אולם הבעיה היא מה הן הלשונות שאינן מבוררות היטב שאף בהן הנזיר מחייב עצמו לנזירות ארוכה או לנזירות אחדות, ומה הוא משך הזמן שצריך לשמור את נזירותו כדי לצאת חובת הנדר. חכמינו קבעו כי סתם נזירות היא בת שלושים יום (ואין נזירות בפחות מכן), אלא שמבררים את מקור הדברים ואת דיוק משמעם, האם עיקר הנזירות מושלם בסוף היום העשירי ותשעה או רק ביום השלושים. בעיות אלה ושאלות אחרות הנסמכות להן הן עניינו של פרק זה.

כדי שיחול נדר הנזירות צריך אדם "להפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה". בפרק זה מבררים בעיות שונות הקשורות בשימושי הלשון שבהם אדם מקבל עליו נדר זה. אף שבפרק עוסקים בפרטים מרובים, מכל מקום הריהם מתחלקים לשני נושאים עיקריים. האחד הוא כבירור הלשונות שיש בהן קבלת נזירות, והאחר כבירור משמעותן של צורות ביטוי שונות לגבי אורכה של הנזירות, או של קבלת נזירות אחדות בבת אחת. ברור לנו כי האומר "הריני נזיר" נעשה נזיר על ידי כך, אלא שיש לבדוק מה הן לשונות כינוי ורמז שאף הן בכלל הלשונות שמשמען קבלת נזירות, ומתי אומרים כי מה שאמר האדם בשפתיו (אף אם נתכוון בליבו לנזירות) רחוק כל כך מענין נזירות, עד שאין אמירה בלשון זו מחייבת אותו בנזירות.